

Dat mag in de krant! Als Casper 's morgens aan komt rijden, staat Sofie al bij het viaduct te wachten en zo te zien is ze nog wakker ook. Dat is hij niet gewend; meestal rijdt er een soort slaperige schim naast hem.

'Ik heb hem gisteravond gezien!' Sofie slaat Casper op zijn schouder.

'Sorry,' zegt Casper. 'Ik weet even niet waar je het over hebt. Wie heb je gezien?'

'Drie letters,' zegt Sofie met een hemelse uitdrukking op haar gezicht en ze spelt ze voor Casper. 'R... O... Y... Roy. Ik kwam hem tegen in de bieb. Hij weet dat ik verliefd op hem ben, dat voel ik.'

Casper moet moeite doen om niet te lachen. Dit is dus echt iets voor Sofie, die voelt altijd alles. 'Kun je misschien voor mij voelen wat ik voor mijn Franse proefwerk ga halen?'

Sofie steekt haar tong naar hem uit. Casper plaagt haar wel vaker, vooral als ze verliefd is. Roy zit een klas hoger. Ze hebben een paar keer tegelijk met de vierdejaars een tussenuur gehad. Casper had meteen in de gaten dat Sofie verliefd was. Ze hoorde amper wat hij zei en keek voortdurend Roys kant op. Vorige week vroeg ze een vuurtje aan Roy terwijl haar eigen aansteker in haar zak zat. Sofie maakt er geen geheim van dat ze Roy een stuk vindt. Ze heeft het de hele school doorgetetterd. En dan vraagt ze zich nog af hoe Roy het weet. Sofie is vast niet het enige meisje dat op Roy valt. Het zal Casper niks verbazen als alle meiden van de vierde achter hem aanzitten. Hij ziet er gewoon goed uit. Daar doet hij dan ook alles aan. Casper weet dat hij drie keer per week naar fitness gaat en altijd T-shirts draagt waar zijn borstkas in uitkomt.

'Zei Roy nog iets romantisch?' vraagt Casper.

Sofie knikt stralend. 'Hij vond dat ik een te gekke jas aanhad.'

'Welja,' zegt Casper plagerig. 'Meteen complimentjes maken,

dat vind ik wel een beetje zwak van hem, hoor.’

‘Niks zwak.’ En Sofie slaat rechtsaf.

‘Jij hebt zeker gisteravond naar die film gekeken, hè?’ vraagt Casper. ‘Jij was natuurlijk zo met je Frans klaar.’

‘Nee,’ zegt Sofie. ‘Ik ben de hele avond op mijn kamer gebleven. Mijn vader is niet te genieten. Hij kan het niet uitstaan dat hij die baan niet heeft gekregen. Hij had er vast op gerekend.’

‘Dat is toch logisch.’ Casper steekt zijn hand uit. ‘Hoe lang werkt hij al niet bij die garage?’

‘Twaalf jaar,’ zegt Sofie. ‘Ze wisten dat hij heel graag chef van de werkplaats wilde worden. En toen kozen ze voor zijn collega die er veel korter werkt.’

‘Dat is toch ook een rotstreek,’ zegt Casper.

‘Ik snap het wel een beetje,’ zegt Sofie. ‘Zie je mijn vader leiding geven? Nou, ik dus niet. Ik denk dat iedereen ontslag neemt. Moet je hem nu over zijn collega horen! Hij doet alsof die zijn baan heeft afgepikt. En eerst mocht hij Kenneth heel graag.’

‘Hij trekt wel weer bij,’ zegt Casper.

‘Ik hoop het. Opeens deugt er niet één Surinamer meer, het is niet om aan te horen. Ik kan hem nu niet vertellen dat ik verliefd ben op Roy, want dan vermoordt hij me. Nee, het is er echt gezellig op geworden. Wees maar blij dat jij geen vader hebt.’ Sofie heeft meteen spijt en zegt gauw: ‘Nee, hoor, ik zou die ouwe knorrepot nooit willen missen.’

Dat weet Casper ook wel. Sofie kan best goed met haar vader opschieten. Hij is alleen overbezorgd en komt Sofie altijd ophalen als ze een schoolfeest hebben. De laatste keer was hij nogal vroeg en liep toen zelfs naar binnen. Sofie schaamde zich dood. Casper moet er zelf ook niet aan denken dat hij met iemand staat te schuifelen en dat zijn moeder ineens voor zijn neus staat.

Casper weet niet hoe het is een vader thuis te hebben. Hij heeft het ook nooit gemist; het is heel gezellig met zijn moeder. Ze heeft altijd van die leuke invallen. Soms beslist ze opeens op vrijdagochtend dat ze het weekend naar Londen gaan, of ze geeft zomaar een feest. Nee, saai is het nooit. Hoewel ze zich de laatste weken wel erg rustig houdt. Het zal wel komen doordat ze

last van haar buik heeft. Casper begrijpt niet waarom ze niet naar de dokter gaat. Ze zegt dat het van de spanning is. Het zou hem niks verbazen. Toen hij laatst bij haar op kantoor was, liepen al die advocaten daar te stressen.

Sinds een paar maanden moet hij vaak aan zijn vader denken. Meestal als hij in bed ligt. Dan vraagt hij zich af hoe zijn vader eruitziet en hoe het zal zijn als hij ineens voor zijn neus staat. Eerst besteedde Casper er geen aandacht aan. Hij dacht dat het wel weer over zou gaan, maar dat is niet zo. Zal hij het Sofie vertellen? Casper aarzelt even. Ach nee, Sofie heeft nu toch alleen maar die Roy aan haar hoofd.

Als ze het schoolplein op rijden, moeten ze meteen naar binnen. Dat is maar goed ook, dan kunnen ze tenminste niet roken. Twee dagen geleden zijn ze definitief gestopt. Ze vonden het zonde dat zowat al hun zakgeld aan sigaretten opging. Casper vraagt zich af hoe lang ze het zullen volhouden. Vooral in de pauzes missen ze hun sigaretje. Pim wou gisteren alweer een pakje kopen, maar ze konden hem nog tegenhouden.

‘Help!’ Sofie duikt weg achter Caspers rug. ‘Daar heb je Roy!’

‘Niet flauwvallen,’ fluistert Casper. ‘Gewoon doorademen.’

‘Vind jij het nou geen stuk met die rastavlechtjes? Zeg eerlijk.’

‘Ik smelt voor hem.’

En dan moet Sofie ook wel lachen.

‘Hé, Pimmetje.’ Sofie geeft Pim een stomp in zijn buik. ‘Je hebt je jack.’

‘Eindelijk,’ zegt Pim. ‘Ik heb er ook wel voor moeten bloeden. Elke ochtend om half zes de krant rondbrengen.’

‘Flitsend hoor,’ zegt Sofie. ‘Het maakt je ouder.’

‘Poe poe,’ zegt Pim cynisch. ‘Ik ga vooruit, zo schatten ze me minstens elf.’

Casper lacht. Pim is wel een kop kleiner dan de andere jongens uit de klas en hij is heel mager.

‘Wie hebben we?’ vraagt Sofie.

‘Jomanda,’ antwoordt Pim. Ze maken er altijd grapjes over dat hun Nederlandse lerares paranormaal begaafd is.

‘Pim, kijk nog maar eens goed naar je eerste zin, die is fout,’ zei ze een keer, zonder dat ze zijn blaadje kon zien. En toen Casper een piepklein spiekbriefje in zijn etui had, zei mevrouw Blankert terwijl ze de proefwerkblaadjes uitdeelde: ‘Haal dat briefje maar uit je etui, Casper.’ Casper snapte niet hoe ze het kon weten, ze stond een heel eind bij hem vandaan.

De leerlingen vinden mevrouw Blankert veel te streng. Als je ergens tegenin gaat, sta je meteen op de gang.

Met tegenzin sjokken ze het lokaal in. Zodra de tweede bel is gegaan halen ze hun boek uit hun tas. Alleen Pim zit nog uitgebreid te kletsen. Mevrouw Blankert kijkt Pims kant op. ‘Pim, ik wacht wel tot je klaar bent,’ zegt ze geërgerd.

Pim gaat rustig door met zijn verhaal.

‘Heb je me niet gehoord, Pim?’ klinkt het streng.

‘Jawel,’ antwoordt Pim doodleuk. ‘Maar u zei toch dat u zou wachten tot ik klaar was.’

De hele klas schiet in de lach. Helaas kan hun lerares de humor er niet van inzien. ‘Ga je maar melden bij meneer Maas,’ en ze wijst naar de deur.

Het is al de tweede keer deze week dat Pim eruit wordt gestuurd. Hij mag wel oppassen, anders wordt hij een paar dagen geschorst. Niet dat Pim daar erg mee zit, maar het lijkt Casper ongezellig. Als Pim weer eens een baaldag neemt, is het een stuk saaier in de klas.

Zodra Pim de deur achter zich dichttrekt, pakt mevrouw Blankert haar krijtje. Ze schrijft een ingewikkelde zin op het bord. ‘Wie zal ik deze zin eens laten ontleden?’ Ze slaat haar boekje open. Haar ogen glijden langs de namen.

Casper verbergt zich achter zijn boek. Hij is niet aan zijn Nederlands toegekomen. Toen hij eindelijk met zijn Frans klaar was, móest hij nog even achter zijn keyboard. In het weekend heeft hij een nieuw nummer geschreven. Sofie en Pim vonden het mooi en zijn moeder applausseerde toen hij klaar was. Maar zijn moeder is ook zijn grootste fan. Als ze een beetje somber is, vraagt ze altijd of hij iets voor haar wil spelen en dan knapt ze weer op. Zelf is hij nog niet tevreden over zijn laatste nummer.

Er mist iets aan – hij weet niet precies wat – maar daar komt hij wel uit.

Casper maakt al vanaf zijn vijfde muziek. Hij hoopt dat hij geplaatst wordt in het jeugdorkest, dan mag hij deze zomer mee op tournee naar Praag. Het lijkt Casper heerlijk om twee weken lang muziek te maken. Pien, zijn muzieklerares, weet dat het zijn grootste wens is en ze zal hem waarschuwen zodra er een plaats vrijkomt.

Mevrouw Blankert kijkt de klas in. ‘Casper maar,’ zegt ze. ‘Die denkt dat hij tegenwoordig zijn Nederlands niet meer hoeft te maken.’

Casper kijkt verbaasd naar Sofie. Hoe kan Blankert dat nou weer weten...

Zodra de bel gaat, trekt Casper zijn jas aan en loopt de school uit. Om drie uur heeft hij muziekles en het is nog best een eind fietsen. Meestal rijdt hij met Pim mee, die woont bij Pien in de buurt, maar Pim is na de tweede pauze zogenaamd ziek naar huis gegaan. Morgen moet Pim zijn strip voor de schoolkrant inleveren en vanavond heeft hij geen tijd om eraan te werken. Pim begint er altijd op het laatste nippertje aan. Hij heeft die tijdsdruk blijkbaar nodig. Elke maand roept hij weer dat het hem niet lukt, maar het is nog altijd goedgekomen. Pims strip is razend populair op school. Het is het eerste wat iedereen leest als de krant uitkomt, zelfs in de examenklassen. Pim wil strip-tekenaar worden. Casper vindt dat het echt bij hem past; hij is zelf net een stripfiguur.

Casper haalt zijn fietsleuteltje uit zijn zak. Het gebeurt niet vaak dat hij het hele eind alleen moet fietsen. Maar op Sofie hoeft hij ook niet te wachten, want die heeft een afspraakje met Roy. Het tweede al deze week.

Op het moment dat hij weg wil rijden, komt ze aangehold. ‘Ga je zomaar weg, zonder mij sterkte te wensen?’

‘Waarom moet ik jou sterkte wensen? Zo gevaarlijk ziet Roy er toch niet uit?’

‘Vandaag moet het gebeuren,’ zegt Sofie. ‘Als ik straks thuiskom en we hebben nog steeds niet gezoend, vind ik er niks meer aan.’ Casper kan zijn lachen bijna niet houden. ‘Hoe vaak hebben jullie elkaar nou gezien? Al twee keer tien minuten? En nog steeds niet gezoend, wat een watjes...’

‘Ik wil weten waar ik aan toe ben,’ zegt Sofie. ‘Ik wil weten of we verkering hebben.’

‘Dat heb je toch,’ zegt Casper. ‘Moet je zien hoe verliefd Roy naar je kijkt.’

‘Dat kan wel,’ antwoordt Sofie. ‘Maar je hebt pas echt verkering als je gezoend hebt, eerder niet.’

‘Sterkte dan maar.’ Casper stapt op zijn fiets. ‘Ik hoor het morgen wel.’

Sofie knikt. ‘Maar verder verklap ik geen liefdesgeheimen meer aan jullie. Die blijven tussen Roy en mij.’

‘Ik help het je herinneren.’ Casper rijdt lachend weg. Hij weet nu al dat Sofie hem vanavond opbelt om in geuren en kleuren te vertellen hoe lekker Roy zoent. Maar het kan ook dat ze finaal op hem is afgeknapt. Dan is Roy de grootste sukkel ter wereld en wat Casper er ook tegenin zal brengen, dat verandert er niks aan.

Sofie is heel spontaan, dat vindt Casper juist zo leuk aan haar. Hij weet altijd precies wat hij aan haar heeft. Casper slaat linksaf. Als hij aan het rechte stuk begint, kijkt hij jaloers naar een paar meiden en jongens uit de vierde die hem voorbij scheuren. Zodra hij zestien is, neemt hij ook een brommer. Dan hoeft hij dat saaie eind tenminste niet meer tegen de wind in te fietsen. Toen hij vanochtend naar school reed, had hij ook wind tegen en nu weer, omdat de wind is gedraaid.

Met rode wangen van het trappen rijdt hij een poosje later de Breelaan in. Zou Pien al iets over het orkest weten? Elke keer dat hij les heeft, hoopt hij er iets over te horen, maar hij vraagt er niet naar. Pien weet heus wel dat hij het graag wil en dat vragen wordt zo vervelend.

Hij zet zijn fiets tegen het hek en plukt de bladeren uit zijn haar. Het is echt november. De vriend van Pien doet de deur open. ‘Ze is nog even bezig, je vindt het wel, hè?’

Casper loopt de studeerkamer in. Hij zwaait even naar Pien en gaat zitten. Achter het keyboard staat een jongen van een jaar of zeven. Je kan wel horen dat hij net begint. Casper denkt terug aan zijn eerste les. Hij kon al een beetje spelen, dat had hij zichzelf geleerd. Eigenlijk dacht hij dat hij geen les nodig had, dat hij alles al wist. Hij zou die muziklerares wel eens wat laten horen. Toen hij binnenkwam, zei hij meteen dat hij muzikant wilde worden.

‘Laat maar eens wat horen,’ zei Pien nuchter.

Vol trots speelde hij zijn zelfgemaakte liedje. Casper kan er nu

nog om lachen. Het stelde niks voor, maar hij vond het prachtig. Hij verwachtte dat Pien van verbazing van haar stoel zou rollen, dat ze zou roepen dat hij de ontdekking van de eeuw was en dat ze zijn moeder op zou bellen dat Casper naar het internaat voor wonderkinderen gestuurd moest worden.

‘Knap, hè?’ zei hij toen hij klaar was. Het liefst had hij voor zichzelf geapplaudisseerd.

‘Je hebt het in je,’ antwoordde Pien heel rustig. ‘Je kunt muzikant worden, maar weet waar je aan begint, het is heel hard werken. Denk je dat je dat kan opbrengen?’

Toen hij knikte gaf ze hem een hand. ‘Dan beginnen we.’

Pien had gelijk. Het viel hem behoorlijk tegen. Hij moest elke dag studeren en geen leuke liedjes, maar saaie toonladders. Als het aan hem had gelegen, was hij er toen mee gestopt, maar zijn moeder wilde dat hij doorzette. Achteraf is hij daar wel blij om. Nu zou hij zijn keyboard voor geen prijs meer willen missen.

‘Zullen we?’ Pien haalt Casper uit zijn gedachten. Hij heeft die jongen niet eens weg horen gaan.

‘Is het gelukt deze week?’ vraagt Pien.

Casper knikt. Hij gaat achter het keyboard staan. Jammer, denkt hij. Nog geen nieuws over het orkest, anders had ze het wel gezegd.

Casper was van plan om na muziekles even langs Pim te gaan, maar hij is toch naar huis gereden. Ze hebben morgen een wiskundeproefwerk. Zodra hij thuis is, bestudeert hij de sommen, maar hij snapt er niks van. Dat komt ook door Troelstra, want die man kan absoluut niet uitleggen. Vorig jaar waren ze best goed in wiskunde, maar nu hebben al acht kinderen bijles. De wiskundeleraar gaat ervan uit dat ze alles al hebben gehad. Casper denkt dat Troelstra veel te knap is om voor de klas te staan. Die man begrijpt niet wat er moeilijk aan wiskunde is. En zijn proefwerken zijn veel te ingewikkeld. De laatste keer waren er zeventien onvoldoendes, van de vijftientig. Dat klopt toch niet? Zelfs de kinderen die bijles hebben, haalden een slecht cijfer. Maar het ergste is dat er met die man niet valt te praten.

‘Het was veel te moeilijk,’ zei Sofie toen Troelstra de blaadjes innam.

‘Dat vind jij,’ antwoordde hij droog en hij gaf het huiswerk op voor de volgende les.

Kimberley was de enige met een zeven, maar die heeft een wiskundeknobbel, net als haar vader. Casper zuigt op zijn pen. Zou zijn vader goed in wiskunde zijn? Hij weet het niet, hij heeft het zijn moeder nooit gevraagd. Waarschijnlijk weet zij het ook niet. Zoiets vraag je toch niet als je op een feest verliefd op iemand wordt. Zeg, ben jij eigenlijk goed in wiskunde? Nee? Sorry, maar dan vrij ik niet met je, hoor, ik wil dat mijn kind een wiskundeknobbel krijgt.

Casper weet niet veel van zijn vader, alleen dat hij fotograaf is. Hij vraagt zich vaak af van wie hij zijn muziktalent heeft. Het komt in ieder geval niet van zijn moeder, want zij heeft totaal geen gevoel voor muziek. Als ze begint te zingen, weet je niet hoe snel je moet wegkomen. Het is maar goed dat ze geen serenade aan zijn vader heeft gebracht, want dan was hij vast nooit geboren. Gek eigenlijk, stel je voor dat hij er niet was...

Voordat Casper in gepeins wegzakt, spreekt hij zichzelf streng toe. Heel interessant, dan was je er niet, maar nu ben je er wel, dus zorg er maar voor dat je je wiskundesommen snapt, anders ben je er geweest. Hij houdt zijn vinger boven aan de bladzijde en begint te lezen. Het voorbeeld kan hij wel volgen, dat is niet zo moeilijk, maar de sommen die Troelstra heeft opgegeven zijn echt lastig. Eens even kijken... Casper bladert zijn schrift door. Het is al bijna donker als hij zijn pen neerlegt. Casper zucht ervan. Het heeft even geduurd, maar hij begrijpt het nu wel. Wat zal hij eerst doen: zijn Duits of zijn biologie? Geen van beide, er moet iets veel belangrijkers gebeuren. Casper rent de trap af, ploft op de bank en zet de televisie aan. Als er geen MTV bestond, zou hij het niet overleven. Aha, dit moet die nieuwe clip zijn waar Pim het over had. Casper zet de televisie harder. Hij schrikt als de bel gaat. Dat is vast zijn moeder. Ze heeft er een hekel aan als de muziek zo hard staat. Dat vindt ze vervelend voor de burens. Hij zet het geluid zachter en loopt naar de deur. Jaja, rus-

tig maar, denkt hij als er voor de tweede keer wordt gebeld, dan moet je je sleutel niet vergeten. Maar als hij de deur opendoet, staat niet zijn moeder maar Sofie voor zijn neus. Ze ziet er niet bepaald vrolijk uit.

‘Is het uit met Roy?’ vraagt Casper.

Sofie schudt haar hoofd. Ze loopt door naar de kamer.

Casper haalt een fles cola uit de koelkast en schenkt twee glazen vol.

‘Ik heb ruzie.’ Er staan tranen in Sofies ogen.

‘Nu al?’ Casper zet een glas cola voor Sofie neer. ‘Het is net aan.’

‘Ik heb ruzie met mijn vader.’ Sofie neemt een slok. Ze vertelt dat ze iets met Roy heeft gedronken en dat hij daarna een eindje met haar is meegefietst. Toen ze op de hoek bij het pleintje nog even stonden te praten, werd hij heel verlegen. En toen zei hij dat hij haar niet durfde te zoenen omdat hij bang was dat hij haar pijn zou doen met zijn beugel. ‘Wat een schat, hè?’ zegt Sofie. ‘Hij wou wachten tot dat stomme ding eruit mag, in februari. Nou, dat had ik nooit overleefd.’

‘Dus het is toch gebeurd,’ lacht Casper.

‘Wat denk je, en hoe! Ik heb nog nooit een jongen gehad die zo goed kon zoenen.’ Sofie straalt. ‘Ik ging van blijdschap dansen, midden op straat. Roy schaamde zich wel een beetje, maar daar moet hij maar aan wennen. Wat kunnen mij die andere mensen schelen.’

Ze vertelt dat ze fluitend op haar fiets zat en er helemaal niet aan dacht dat haar vader elke dag langs het pleintje rijdt. Haar vader moet hen hebben gezien, want toen ze thuiskwam was haar feeststemming meteen voorbij.

Haar vader ijsbeerde met een verbeterd gezicht door de kamer en begon te tieren. Hij zei gemene dingen over Roy, terwijl hij hem helemaal niet kent. En hij eiste dat Sofie het onmiddellijk uit zou maken.

‘Je kon toch wel voor Roy opkomen,’ zegt Casper.

‘Dat ging niet,’ antwoordt Sofie. ‘Hij luisterde niet eens. Je weet niet hoe hij eruitzag. Hij was vuurrood en zijn stem trilde helemaal van kwaadheid. Ik was bang dat hij een hartaanval zou

krijgen. Het is eigenlijk nog zielig ook. Mijn vader is best tof, maar door die rotbaan doet hij zo.'

'Leuk voor Roy,' zegt Casper. 'Hij mag natuurlijk ook niet bij je thuis komen.'

'Dat wil ik niet eens,' zegt Sofie. 'Ik wil niet dat Roy hoort hoe mijn vader over zwarte mensen praat. Maar ik mag nu ook niet weg. Roy vroeg of ik zaterdag mee naar een feestje ging. Nou, dat kan ik wel vergeten. Of ik moet tegen mijn vader zeggen dat het uit is en dat ik een andere vriend heb.'

'Dat gelooft hij nooit,' zegt Casper. 'En als hij die andere vriend wil zien, hang je. Je kunt het beter uitvechten, want zo'n leugen komt altijd uit. Zo meteen laat je per ongeluk een briefje van Roy in je zak zitten. Je vader kijkt je zakken toch wel eens na?' Sofie knikt.

'Dan doet hij het nu zeker. Blijf je hier eten?'

Dat doet Sofie maar al te graag. Zo hoeft ze tenminste geen ruzie met haar vader te maken. Als ze vanavond thuiskomt, is hij biljarten en morgenochtend is hij vast alweer een beetje rustiger. Ze pakt haar mobiel en toetst het nummer.

Intussen haalt Casper chips uit de keuken. 'En?' vraagt hij als hij weer binnenkomt.

'Ik had mijn moeder aan de lijn. Het mag.' Sofie slikt een paar chippies door. 'Ik heb een idee.'

'Wat dan?'

'We kunnen doen of wij verkering hebben en dat jij mij zaterdagavond komt halen.'

'Dan bedrieg je je vader dus wel,' zegt Casper. 'Weet je zeker dat je dat wilt?'

'Ik wil met Roy uit, dat weet ik zeker.'

'Zeg dat dan tegen je vader, dan wordt hij maar kwaad.'

Maar Sofie gaat er niet op in. 'Zou mijn vader erin trappen als ik zeg dat wij verkering hebben?'

'Dat hangt ervan af,' zegt Casper. 'Je moet natuurlijk wel een beetje verliefd naar me kijken. Probeer eens?'

Sofie kust Caspers hand en valt hem zwijmelend om zijn hals. 'Oh darling...'

Casper verslikt zich bijna in zijn cola. 'Als je zo doet, kan ik me niet goed houden, hoor. Weet je wat, we stoppen een briefje van mij in je zak.'

Sofie begrijpt het niet meteen. 'Je bedoelt waarin jij verkering aan mij vraagt?'

'Zoiets,' zegt Casper. 'Dat ik blij ben dat je nu eindelijk voor mij hebt gekozen in plaats van voor Roy.'

Sofie slaat een arm om Casper heen. 'Het is wel een goeie, dat vindt mijn vader vast. En dan kom jij me zaterdag halen?'

'Ja,' zegt Casper. 'Dat moet dan maar en dan ga ik daarna naar huis. Dat kunnen we net zolang doen tot je vader over die gekte heen is.'

'Eigenlijk wel erg om mijn ouders zo voor te liegen,' zegt Sofie. 'Maar eh... we doen het toch.'

Als Casper nog wat chips wil halen gaat de telefoon.

Het is Caspers moeder. Ze heeft geen tijd om boodschappen te doen en ze wil niet dat Casper gaat kokkerellen. Het lijkt haar veel gezelliger om bij de Italiaan te eten. En als ze hoort dat Sofie bij Casper is, nodigt ze die ook uit.

'Echt iets voor mijn moeder,' zegt Casper als hij de telefoon neerlegt. 'Ze heeft al in geen twee weken in een restaurant gegeten, dat is een record.'

Sofie vindt het een goed idee. 'Jij hebt toch ook een leuke moeder, hè?'

Casper knikt. Ineens betreft zijn gezicht. 'Ik maak me eigenlijk een beetje zorgen om haar. Ze heeft al weken last van haar buik. Gisteravond lag ze zelfs op de bank, dat is niks voor haar. Ook als ze griep heeft, loopt ze nog door.'

'Is ze naar de dokter geweest?' vraagt Sofie.

'Nee,' zegt Casper. 'Ze zegt dat het stress is.'

Sofie vertelt dat haar moeder ook een tijd last van haar buik had. 'En wat was er toen?' vraagt Casper.

Sofie haalt haar schouders op. 'Het ging vanzelf weer over.'

'Ach ja,' zegt Casper. 'Dat kan natuurlijk ook. Ik weet ook niet waarom ik me ineens zo ongerust maak.'

'Kom op.' Sofie slaat een arm om hem heen. 'We moeten oefen-

nen dat we verliefd op elkaar zijn.’

‘Verliefd op jou?’ roept Casper verschrikt uit. ‘Daar moet je wel erg veel fantasie voor hebben.’

‘Nou zeg!’ Sofie laat een straal cola in Caspers nek lopen.

‘Gatver!’ Casper springt op. ‘Smeerlap, dat spul plakt onwijs.’

Maar Sofie heeft geen medelijden met hem. ‘Eigen schuld!’